

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Č., narozený dne X
trvale bytem X
skutečně bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2023, č. j. MPSV-2023/208313-911,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 10. 2023, č. j. MPSV-2023/208313-911, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1303079/23/AB, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítl odvolání

žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1303079/23/AB (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně nepřiznal žalobci dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 9. 2022.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě doručené zdejšímu soudu dne 15. 10. 2023 předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když žalovaný řádně neodůvodnil svoje závěry v tom směru, že pro vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob nestačí prohlášení rodičů žalobce nebo provedení sociálního šetření, ale musí být od rodičů těchto dětí doloženo potvrzení, že na tyto děti neuplatňují daňové zvýhodnění.
3. Dále žalobce namítal, že z žádného ustanovení zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), nevyplyvá podmínka pro přiznání příspěvku na bydlení v podobě neuplatňování daňového zvýhodnění na dítě ze strany jeho rodičů. Tuto podmínku žalobce nenachází ani při výkladu zákona o životním a existenčním minimu. Žalobce měl přitom za to, že jím předloženými podklady a místním šetřením bylo jasně prokázáno, že bydlí a užívá byt v X, když současně v X studuje a pracuje.
4. Žalobce měl též za to, že posuzování dítěte spolu s rodiči má povahu tzv. vyvratitelné právní domněnky, tj. použije se, pokud v řízení nevyjde najevo opak. Opačný závěr by podle něj znamenal, že o přiznání nebo nepřiznání dávky nerozhoduje její potřeba, ale jakási právní fikce. Pokud žadatel o dávku – nezaopatřené dítě ve správním řízení prokáže, že s rodiči nebydlí, že bydlí jinde a hradí náklady na bydlení samostatně (což u něj bylo prokázáno i šetřením na místě), pak je podle žalobce nutné žadatele posuzovat samostatně, nezávisle na rodičích. Úřad práce může k prokázání skutečnosti, že dítě nebydlí s rodiči použít různé důkazní prostředky (nájemní smlouva, protokol o místním šetření). Nemůže si ale vymínit jeden konkrétní důkazní prostředek, pokud jej zákon jako jediný možný důkazní prostředek nestanoví.
5. Žalovaný rovněž podle žalobce zcela ignoroval ústavněprávní rozměr celého problému. Ten spočívá jednak v nepřipustnosti restriktivního výkladu jiného předpisu jako důvodu nepřiznání sociální dávky, tak i z hlediska práva na bydlení a práva na vzdělání, jako základních práv zaručených Listinou základních práv a svobod, o níž žalovaný tvrdí, že je nižší právní síly než zákon o státní sociální podpoře. Odkázal přitom na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/2000, v němž Ústavní soud uvedl, že „*právo na bydlení zahrnuje i schopnost platit nájem a stát by tak měl upravit příspěvky na nájem ve prospěch těch, kteří na jeho placení nemají prostředky. Zdůraznil také potřebu ochrany nájemníků proti excesivním nájům a excesivnímu zvyšování nájmu. Zajišťovat právo na bydlení je dle něj povinností státu*“. Žalobce měl v této souvislosti za to, že správní orgány jdou cestou pochybného restriktivního výkladu nároku na příspěvek na bydlení, v jehož důsledku všem vysokoškolským studentům tuto dávku upírají, a proto je na místě, aby v odůvodnění svých rozhodnutí obhájily, že tento výklad již nenarušuje samu podstatu ústavně zaručeného práva na bydlení, a že je tedy odepření přiznání dávky přiměřené ve vztahu k hodnotě, kterou chce žalovaný chránit. Žalovanému pak vytkl, že se o nic takového nepokusil.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že požadavek nalézacího správního orgánu na předložení potvrzení matky žalobce, že na žalobce neuplatňuje daňové zvýhodnění byl důvodný a v důsledku jeho nepředložení nemohly být odstraněny pochybnosti o tom, kdo je společně posuzovanou osobou a nebylo možné rozhodnout o nároku na dávku a o její výši.
7. Žalovaný souhlasil se žalobcem v tom, že potvrzení plátce daně o neuplatňování daňového zvýhodnění na nezaopatřené dítě není povinným důkazem v řízení o příspěvek na bydlení, avšak jedná se o důkaz vhodný v situaci, kdy vznikla pochybnost o tom, zda žalobce žije s rodičem ve společné domácnosti, když podle žalovaného nelze v jednom řízení tvrdit, že dítě s rodičem ve společné domácnosti žije a v druhém řízení tvrdit, že ve společné domácnosti nežije podle toho, co je v danou chvíli pro účastníka řízení výhodnější bez ohledu na skutečný stav. V případě žalobce tak podle žalovaného pochybnosti o skutečném stavu věci odstraněny nebyly, naopak se zvýraznily poté, co žalobce odmítl potvrzení plátce daně své matky doložit, ačkoli potvrzení otce doložil.
8. K námitce žalobce ohledně „nadřazenosti“ zákona o státní sociální podpoře nad Listinou základních práv a svobod žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí užitá formulace může působit jako zavádějící, nicméně v kontextu lze dovodit, že správní orgán považuje za souladné s Listinou, když požaduje prokázání zákonných podmínek s tím, že na obsah napadeného rozhodnutí předmětná formulace neměla vliv.
9. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Duplika žalobce

10. Žalobce ještě na vyjádření žalovaného reagoval duplikou, v níž uvedl, že se žalovaný tvrdí o pochybnostech o skutkovém stavu snaží obhájit svoji soustavnou praxi, kdy „skutkové pochybnosti“ v něm vyvolává zcela normální životní situace, kdy student vysoké školy žádá o příspěvek na bydlení. Tato samotná skutečnost ale ve skutečnosti podle žalobce nezakládá žádné skutkové pochybnosti, pro které by měl následovat nějaký specifický postup. Skutkové pochybnosti mohou naopak vyplynout z konkrétních údajů uvedených v žádosti, např. přemrštěná výše nájmu, nedoložení rozhodných příjmů a podobně.
11. Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný uznal, že potvrzení o neuplatňování daňového zvýhodnění na vyživované dítě není obligatorním důkazem v řízení o přiznání příspěvku na bydlení, přesto však na jeho předložení trvá a odmítá provedení jakéhokoli jiného důkazu v řízení, ačkoli v případě jeho žádosti o příspěvek na bydlení provedl nalézací správní orgán v domácnosti žalobce místní šetření, kterým osvědčil, že v domácnosti reálně žije, a že v ní žije sám. Přesto správní orgány podle žalobce ignorovaly svoje vlastní skutková zjištění, a stále vytvářejí jakousi zásadu legální teorie důkazní, kdy trvají na jednom konkrétním důkazu, ačkoli současně žalovaný sám přiznává, že zákon o státní sociální podpoře tento důkaz nevyžaduje.
12. Žalobce se rovněž ohradil proti tvrzení žalovaného, že potvrzení otce o neuplatnění daňového zvýhodnění dobrovolně předložil již k žádosti, když naopak toto doložil až k výzvě správního orgánu a ve snaze dosáhnout brzkého přiznání dávky.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
14. Žalobce podal dne 18. 11. 2022 správnímu orgánu prvního stupně žádost o příspěvek na bydlení, kterou žádal o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 9. 2022. V souvislosti s touto žádostí doložil mimo jiné smlouvu o podnájmu bytu, doklad o studiu a potvrzení zaměstnavatele otce žalobce (X) o tom, že neuplatňuje daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s poplatníkem ve společné domácnosti pro roky 2022 a 2023.
15. Správní orgán prvního stupně provedl dne 9. 5. 2023 místní šetření v bytě, na který žalobce uplatnil nárok na příspěvek na bydlení, se závěrem vše v pořádku, kdy nezjistil žádné pochybnosti.
16. Z čestných prohlášení rodičů žalobce doložených žalobcem se podává, že žalobci již ani jeden z nich neplatí žádné výživné, neboť je výdělečně činný. Z potvrzení X ze dne 12. 1. 2023 se podává mimo jiné, že žalobce v předmětném bytě, s jehož podnájmem družstvo projevilo souhlas, skutečně bydlí.
17. Správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 21. 2. 2023 vyzval žalobce, aby doložil mimo jiné potvrzení od své matky o tom, že si na žalobce neuplatňuje daňové zvýhodnění. K této výzvě se žalobce podáním ze dne 20. 3. 2023 vyjádřil tak, že tento požadavek má za nezákonný, protože požadované potvrzení předkládat nebude.
18. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, vydal dne 2. 6. 2023 rozhodnutí, kterým žalobci nepřiznal příspěvek na bydlení ode dne 1. 9. 2022. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal odvolání, na základě kterého žalovaný toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil, a to svým rozhodnutím ze dne 20. 7. 2023, č.j. MPSV-2023/154567-911 (pozn. toto rozhodnutí žalovaného se v předloženém správním spise nenachází).
19. Následně správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému žalobce opět podal odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci výslovně s takovým postupem souhlasili. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) *nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který byt užívá, jestliže náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu vlastníka, nebo nájemce bytu a společně posuzovaných osob a koeficientu 0,30 a současně*

součin rozhodného příjmu a koeficientu 0,30 není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

22. Podle ustanovení § 24 odst. 2 věta třetí zákona o státní sociální podpoře *za nájemce bytu se pro účely tohoto zákona považuje i podnájemce celého bytu, který byt užívá se souhlasem vlastníka bytu.*
23. Podle ustanovení § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře *jde-li o příspěvek na bydlení, považují se za rodinu všechny osoby, s výjimkou osob uvedených v odstavci 4, vymezené podle zvláštního právního předpisu upravujícího životní a existenční minimum.*
24. Podle ust. § 4 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, *se za společně posuzované osoby posuzují rodiče a zletilé děti, pokud tyto děti společně s rodiči užívají byt a nejsou společně posuzovány s jinými osobami podle písmene b) nebo d).*
25. Podle ustanovení § 7 odst. 8 zákona o státní sociální podpoře *společně posuzovanými osobami podle odstavců 2, 3 a 5 jsou i osoby, které se přechodně z důvodů soustavné přípravy na budoucí povolání (§ 12), zdravotních nebo pracovních zdržují mimo místo, kde jsou hlášeny k trvalému pobytu.*
26. Podle ustanovení § 35c odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, *má poplatník uvedený v § 2 má nárok na daňové zvýhodnění na vyživované dítě žijící s ním ve společně hospodařící domácnosti na území členského státu Evropské unie nebo státu tvořícího Evropský hospodářský prostor, (dále jen "daňové zvýhodnění") ve výši 15 204 Kč ročně na jedno dítě, 22 320 Kč ročně na druhé dítě a 27 840 Kč ročně na třetí a každé další dítě, pokud neuplatňuje slevu na dani podle § 35a nebo § 35b.*
27. Podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře *byl-li příjemce dávky vyzván příslušným orgánem státní sociální podpory, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen této výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán státní sociální podpory delší lhůtu; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky zastavena, dávka může být odejmuta nebo nepřiznána, jestliže příjemce byl ve výzvě na tento následek prokazatelně upozorněn.*
28. Zdejší soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť je z jeho odůvodnění v míře umožňující soudní přezkum patrné, z jakých důvodů žalovaný zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný totiž správnost požadavku správních orgánů na doložení potvrzení, že rodiče na žalobce neuplatňují daňové zvýhodnění, odůvodnil tím, že případným uplatněním daňového zvýhodnění by deklarovali, že s nimi žalobce žije ve společné domácnosti a musí být s nimi společně posuzován.
29. Správní orgány tedy nepřiznaly žalobci dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení za použití ust. § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpory, když tento nevyhověl výzvě správního orgánu prvního stupně k doložení „potvrzení od matky žadatele, že se na žalobce neuplatňuje daňové zvýhodnění.“ Účastníci se přitom shodují v tom, že takovýto doklad není dokladem povinným v řízení o žádosti o příspěvek na bydlení, resp. že takový doklad není obsažen v žádném zákonném výčtu podkladů či důkazů, které je povinen žadatel předložit v rámci řízení o přiznání příspěvku na bydlení. Správní orgány mají v takové situaci ve smyslu ust. § 61 odst. 2 zákona o státní

sociální podpoře právo vyzvat žadatele, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku. Správní orgán prvního stupně pak výzvou ze dne 21. 2. 2023 vyzval žalobce k tomu, aby doložil potvrzení matky, že si na něj neuplatňuje daňové zvýhodnění. Podle názoru zdejšího soudu však okolnost, že si matka žalobce neuplatňuje předmětné daňové zvýhodnění, není skutečností rozhodnou pro nárok na dávku v podobě příspěvku na bydlení.

30. Soud si v této souvislosti dovede představit jako rozhodnou skutečnost to, zda žalobce společně s rodiči užívá byt či zda s nimi tvoří společně hospodářící domácnost. K osvědčení takové skutečnosti však správní orgán prvního stupně žalobce nevyzval, když jeho výzva hovoří o neuplatňování daňového zvýhodnění bez dalšího, tedy skutečnosti, se kterou zákon o státní sociální podpoře vznik nároku na příspěvek na bydlení nijak nespojuje.
31. Pokud správní orgány v dalších fázích správního řízení vyjevily, že z takto požadovaného dokladu hodlaly odstraňovat svoje pochybnosti o tom, zda žalobce žije či nežije s rodiči ve společné domácnosti, pak jednak ku škodě věci nic takového ve výzvě správního orgánu prvního stupně uvedeno není, a jednak má soud zase svoje pochybnosti o tom, zda správními orgány požadované potvrzení je dokladem svou povahou způsobilým k ověření skutečnosti, že žalobce se svými rodiči nežije ve společné hospodářící domácnosti.
32. Z výzvy správního orgánu prvního stupně navíc nevyplývá jednoznačně, o jaké konkrétní potvrzení mu vlastně jde. Měl-li na mysli to, aby matka žalobce vlastním prohlášením potvrdila, že daňové zvýhodnění na žalobce neuplatňuje, pak není soudu zcela jasné, jak by takové prohlášení osvědčilo tvrzení žalobce, že se svými rodiči nežije ve společné hospodářící domácnosti. Rodiče nemusí uplatňovat předmětné daňové zvýhodnění na dítě, a přesto s ním mohou žít ve společné hospodářící domácnosti. Na druhou stranu nelze ani vyloučit neoprávněné uplatnění předmětného daňového zvýhodnění na dítě, které již s rodiči ve společné hospodářící domácnosti nežije. Pokud pak měl správní orgán na mysli potvrzení zaměstnavatele matky o neuplatňování daňového zvýhodnění na vyživované dítě ve smyslu ust. § 38l odst. 3 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě (ne tak jednoznačně správní orgán prvního stupně ve své výzvě), pak je třeba ještě zdůraznit, že účelem takového potvrzení vydaného zaměstnavatelem je předně zjevně to, aby si předmětné daňové zvýhodnění uplatnil vždy za určité období jen jeden z rodičů dítěte. Z ničeho (zejména tedy ze zákona ani z povahy onoho potvrzení) naopak nevyplývá, že by takové potvrzení osvědčovalo skutečnost, že poplatník daně nežije ve společné domácnosti s dítětem.
33. Argumentaci žalovaného v tom směru, že nelze bez dalšího tvrdit v jednom řízení, že dítě s rodičem ve společné domácnosti žije, a v druhém řízení zase, že tomu tak není, také nelze v projednávané věci přisvědčit, neboť žalobce sám byl účastníkem jen jednoho řízení, a to řízení o jeho žádosti o příspěvek na bydlení. Případné daňové zvýhodnění na vyživované dítě by si mohl uplatnit jeden z rodičů žalobce coby poplatník daně a nikoli žalobce sám, který nemá v tomto směru žádná dispoziční oprávnění a nemá v rámci případného „daňového řízení“ možnost cokoli tvrdit.
34. Oporu v platné právní úpravě také nemá závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že v případech zletilých nezaopatřených dětí pro vyloučení z okruhu

společně posuzovaných osob nestačí doložení jejich prohlášení nebo provedení sociálního šetření, ale musí být od rodičů těchto dětí doloženo potvrzení, zda na tyto děti neuplatňují daňové zvýhodnění. V případě žalobce nadto bylo provedeno sociální šetření s výsledkem vše v pořádku a současně (nikoli alternativně) žalobce předložil mimo jiné čestná prohlášení svých rodičů, že vůči žalobci neplní žádnou vyživovací povinnost, a také potvrzení bytového družstva o tom, že v bytě skutečně bydlí. Správní orgány rovněž nijak nezpochybňovaly výdělečnou činnost žalobce. Ve světle těchto doložených podkladů a skutečností se pak jeví vskutku nesprávným považovat správními orgány požadované potvrzení o neuplatňování daňového zvýhodnění za podklad, bez kterého není v případě žalobce možné posoudit splnění podmínek pro přiznání příspěvku na bydlení.

35. Soud má rovněž za to, že ze skutečnosti, že žalobce předložil potvrzení zaměstnavatele svého otce o neuplatnění nároku na daňové zvýhodnění na vyživované dítě, nelze pro předmětnou věc vyvozovat nic relevantního, natož v neprospěch žalobce. Totéž platí i o sporu na téma, zda toto potvrzení předložil žalobce dobrovolně již k žádosti nebo na výzvu správního orgánu prvního stupně, když na druhou stranu by byla na místě přinejmenším větší zdrženlivost ve vyjadřování na straně žalobce, neboť ze správního spisu se podává, že předmětná potvrzení zaměstnavatele otce byla doručena správnímu orgánu prvního stupně již dne 18. 11. 2022 (srov. podací razítko správního orgánu prvního stupně), přestože jsou datována dne 9. 1. 2023, když současně správní spis neobsahuje žádný průvodní dopis žalobce či jiné podání svědčící o doložení potvrzení otce žalobce v průběhu ledna 2023.
36. S ohledem na závěry, ke kterým soud v projednávané věci dospěl, měl již za nadbytečné pouštět se do posouzení jejích ústavních aspektů, jehož absenci žalobce žalovanému rovněž vytýkal.

VII. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru o důvodnosti žaloby a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Z týchž důvodů podle § 78 odst. 3 zrušil i prvostupňové rozhodnutí. Věc zároveň vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení přitom bude žalovaný vázán právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobce žádné náklady řízení neprokázal, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 13. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce